

Sygn. akt II K 1281/22

0.1. WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2022 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 listopada 2022 roku

sprawy G. S. syna B. i H. z domu G.

urodzonego (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w okresie czasu od nieustalonego dnia miesiąca lutego 2021 roku do dnia 21 marca 2021 roku w miejscowości R., rejonu (...) z wykorzystaniem takiej samej sposobności dopuścił się następujących przestępstw:

a) w nieustalonym dniu miesiąca lutego 2021 roku telefonicznie wypowiadał groźby pozbawienia życia pod adresem A. S., które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

b) w nieustalonym dniu miesiąca lutego 2021 roku telefonicznie wypowiadał groźby pozbawienia życia pod adresem A. B. (1), które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

c) w dniu 21 marca 2021 roku w miejscowości R., rejonu (...) telefonicznie wypowiadał groźby pozbawienia życia oraz uszkodzeniem bramy pod adresem A. S., które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będą spełnione

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

d) w dniu 21 marca 2021 roku w miejscowości R., rejonu (...) telefonicznie wypowiadał groźby pozbawienia życia oraz uszkodzeniem bramy pod adresem A. B. (1), które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będą spełnione

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

I. w ramach czynów zarzucanych aktem oskarżenia uznaje G. S. za winnego tego, że w okresie czasu od nieustalonego dnia lutego 2021 roku do 21 marca 2021 roku R. z wykorzystaniem takiej samej sposobności dopuścił się następujących przestępstw:

a) w nieustalonym dniu lutego 2021 roku w godzinach nocnych w R. poprzez rozmowę telefoniczną za pośrednictwem córki O. S. groził pokrzywdzonym A. B. (1) i A. S. pozbawieniem życia, które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonych uzasadnioną obawę, że zostaną one spełnione

tj. występku z art. 190 § 1 k.k.

b) 21 marca 2021 roku około godziny 17:00 w R. poprzez rozmowę telefoniczną za pośrednictwem córki O. S. groził pokrzywdzonym A. B. (1) i A. S. pozbawieniem życia oraz zniszczeniem rzeczy ruchomej w postaci bramy o wartości przekraczającej 500 złotych, które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonych uzasadnioną obawę, że zostaną one spełnione tj. występku z art. 190 § 1 k.k.

tj. łącznie czynów stanowiących ciąg przestępstw z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za ten ciąg przestępstw na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu G. S. 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

II. na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego G. S. środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych A. B. (2) oraz A. B. (1) na odległość mniejszą niż 50 (pięćdziesięciu) metrów oraz kontaktowania się z pokrzywdzonym A. B. (1) na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego G. S. środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz :

a) A. B. (1) kwoty 1000 (tysiąca) złotych

b) A. B. (2) kwoty 1000 (tysiąca) złotych;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego G. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 (sześciuset) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (stu) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1281/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			

USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	G. S.	<p>w okresie czasu od nieustalonego dnia lutego 2021 roku do 21 marca 2021 roku R. z wykorzystaniem takiej samej sposobności dopuścił się następujących przestępstw:</p> <p>a)w nieustalonym dniu lutego 2021 roku w godzinach nocnych w R. poprzez rozmowę telefoniczną za pośrednictwem córki O. S. groził pokrzywdzonym A. B. (1) i A. S. pozbawieniem życia , które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonych uzasadnioną obawę, że zostaną one spełnione.</p> <p>b)21 marca 2021 roku około godziny 17:00 w R. poprzez rozmowę telefoniczną za pośrednictwem córki O. S. groził pokrzywdzonym A. B. (1) i A. S. pozbawieniem życia oraz zniszczeniem rzeczy ruchomej w postaci bramy o wartości przekraczającej 500 złotych, które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonych</p>	

		uzasadnioną obawę, że zostaną one spełnione	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
A. S. (obecnie S. – (...)) i G. S. do 2020 roku pozostawali w związku małżeńskim. Z tego związku przyszło na świat dwoje dzieci tj. O. S. i J. S., którzy obecnie są nastolatkami. A. S. po faktycznym rozstaniu się z G. S. zamieszkała wraz ze swoimi dziećmi w domu jej partnera, a potem aktualnego męża A. B. (1) na terenie R.. G. S. nie potrafił pogodzić się z odejściem żony, w związku z czym dopuszczał się wobec pokrzywdzonych różnego rodzaju nieprzyjemności, wyzwisk, utarczek słownych, a nawet wspólnie z inną osobą pobił A. B. (1), gdzie owo pobicie poprzedziły wcześniej artykułowane groźby pozbawienia życia.	Notatka urzędowa k. 1 Zeznania świadka A. B. (1) k. 4–5, k.115, k. 181-183 Zeznania świadka A. B. (2) k. 11-12, k. 114, k.183-184 (...) screeny wiadomości tekstowych k. 17 Odpisy wyroków Sądu Rejonowego w Nowym Sączu w sprawach (...)		
Jednocześnie A. S. nie czyniła byłemu mężowi przeszkód w kontaktach z dziećmi. Na tym tle dochodziło do wielu nieprzyjemnych sytuacji, kiedy to G. S. w trakcie kontaktów z córką za jej pośrednictwem groził pokrzywdzonym. Początkowo sytuacja ta, choć dolegliwa dla pokrzywdzonych, spotkała	Zeznania świadka A. B. (1) k. 4–5, k.115, k. 181-183 Zeznania świadka A. B. (2) k. 11-12, k. 114, k.183-184		

<p>się z brakiem szczególnej reakcji A. B. (1) i A. B. (2).</p>			
<p>Podobnie było nieustalonego dnia lutego 2021 roku, kiedy to G. S. w godzinach nocnych rozmawiał przez telefon ze swoją córką O. S.. W trakcie tej rozmowy oskarżony zdając sobie sprawę z bliskości swojej córki w stosunku do pokrzywdzonych przekazał O. S. informacje że zabije jej rodziców.</p>	<p>Zeznania świadka A. B. (1) k. 4–5, k.115, k. 181-183</p> <p>Zeznania świadka A. B. (2) k. 11-12, k. 114, k.183-184</p>		
<p>Przerażona O. S. niezwłocznie po tych słowach udała się do sypialni pokrzywdzonych, gdzie natychmiast zrelacjonowała im groźby artykułowane przez G. S.. Pokrzywdzeni po tych słowach uspokoili małąletnią, nakazując jej pójście spać i zaprzestanie tego rodzaju rozmów. Niemniej jednak słowa te wywołały u pokrzywdzonych uzasadnioną okolicznościami obawę ich zrealizowania. Szczególnie A. B. (1), mając w świadomości uprzednie pobicie ze strony G. S. obawiał się przyjazdu oskarżonego i w związku z tym nie poszedł już tego dnia spać, obserwując przez okno czy G. S. nie zbliży się do miejsca ich zamieszkania.</p>	<p>Zeznania świadka A. B. (1) k. 4–5, k.115, k. 181-183</p> <p>Zeznania świadka A. B. (2) k. 11-12, k. 114, k.183-184</p>		
<p>Podobna sytuacja miała miejsce również 21 marca</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1</p>		

<p>2021 roku, kiedy to około godziny 17 O. S. odebrała telefon od swojego ojca. W trakcie prowadzonej rozmowy G. S. oznajmił córce, że jest w R. i przyjechał tutaj aby pozbawić życia jej matkę oraz A. B. (1). W trakcie tej rozmowy G. S. wskazał również, iż obecnie przebywa na myjni, gdyż nie będzie on rozwalał ich bramy brudnym samochodem.</p>	<p>Zeznania świadka A. B. (1) k. 4–5, k.115, k. 181-183</p> <p>Zeznania świadka A. B. (2) k. 11-12, k. 114, k.183-184</p> <p>Zeznania świadka J. N. k. 20-21,k.116-117</p> <p>Zeznania Świadka E. Ł. k. 39</p> <p>Protokół oględzin płyty CD k. 41-43</p> <p>Płyta CD z nagraniem rozmowy z numerem 112 k. 44</p>		
<p>W trakcie tej rozmowy O. S., udała się do salonu, gdzie przebywali A. B. (2) i A. B. (1), przez co część owego przekazu była również bezpośrednio słyszalna dla samych pokrzywdzonych. Zarazem O. S. niezwłocznie przekazała swoim opiekunom groźby artykułowane przez jej ojca. Owe groźby wraz z oświadczeniem G. S. odnośnie przebywania na terenie R., przeraziły pokrzywdzonych.</p>	<p>Zeznania świadka A. B. (1) k. 4–5, k.115, k. 181-183</p> <p>Zeznania świadka A. B. (2) k. 11-12, k. 114, k.183-184</p>		
<p>W związku z czym A. B. (1) poprosił członka swojej rodziny o zweryfikowanie obecności oskarżonego na terenie myjni. Po krótkiej chwili siostrzeniec pokrzywdzonego potwierdził ów fakt, co jeszcze bardziej spotęgowało obawy pokrzywdzonych. Dlatego też A. B. (1) zdecydował się o całym</p>	<p>Zeznania świadka A. B. (1) k. 4–5, k.115, k. 181-183</p> <p>Zeznania świadka A. B. (2) k. 11-12, k. 114, k.183-184</p> <p>Protokół oględzin płyty CD k. 41-43</p> <p>Płyta CD z nagraniem rozmowy z numerem 112 k. 44</p>		

<p>zdarzeniu poinformować właściwe służby poprzez połączenie na numer alarmowy, w trakcie której rozmowy przekazał wiadomości kierowane przez oskarżonego za pośrednictwem małoletniej.</p>			
<p>Niedługo po tym czasie na myjnie przyjechał patrol policji, który potwierdził, że G. S. wraz z W. G. i obywatelem Ukrainy Y. M. przebywa blisko domu pokrzywdzonych. Zarazem w trakcie rozpytania podał, że nadal kocha swoją żonę, nie może pogodzić się z jej odejściem, lecz nie ma zamiaru robić jej czy jej aktualnemu partnerowi krzywdy. Kolejno policjanci pojechali do domu pokrzywdzonych, gdzie A. B. (1) przekazał im treść gróźb formułowanych przez G. S.. Policjanci pouczyli pokrzywdzonych o możliwości złożenia zawiadomienia o przestępstwie, a następnie udali się za samochodem, którym poruszał się G. S. w celu weryfikacji jego zapewnień o opuszczeniu R..</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1</p> <p>Zeznania świadka J. N. k. 20-21, k.116-117</p> <p>Zeznania świadka W. G. k. 28, k.116</p> <p>Zeznania świadka G. P. k. 32-33, k.118</p> <p>Zeznania świadka J. O. k. 34, k.117</p> <p>Zeznania Świadka E. Ł. k. 39</p>		
<p>G. S. ma 42 lata. Oskarżony posiada wykształcenie średnie. G. S. pracuje jako pracownik fizyczny – budowlaniec, z której to pracy oskarżony uzyskuje miesięczny dochód w</p>	<p>Wyjaśnienia podejrzanego G. S. k. 49-50 w zakresie danych osobopoznawczych</p> <p>Karta karna k. 64</p>		

<p>wysokości 3300 złotych. G. S. jest osobą rozwiedzioną, mającą na swoim utrzymaniu dwójkę małoletnich dzieci. W przeszłości oskarżony korzystał z konsultacji psychiatrycznych z uwagi na reaktywne zaburzenia nastroju. Niemniej jednak w chwili inkryminowanych czynów był on zdolny do rozpoznania ich znaczenia oraz pokierowania swoim postępowaniem. Był on także w stanie prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny. G. S. jest osobą karaną za przestępstwa pobicia, artykułowania gróźb karalnych, a także za występki skarbowy stypizowany w art. 77 § 1 k.k.s.</p>	<p>Dane o oskarżonym k. 65-66</p> <p>Opinia sądowo – psychiatryczna k. 70-71</p> <p>Odpisy wyroków Sądu Rejonowego w Nowym Sączu w sprawach (...)</p>		
<p><i>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i></p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>			
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p><i>OCena DOWOdów</i></p>			

0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie danych osobo poznawczych	G. S. zarówno w trakcie postępowania przygotowawczego jak i rozprawy głównej konsekwentnie nie przyznawał się do zarzucanych mu czynów, korzystając z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Tym samym ów środek dowodowy w realiach tego procesu nie mógł być przydatny do ustalenia przebiegu inkryminowanych zdarzeń. Sąd Rejonowy jednocześnie posłużył się danymi osobo poznawczymi przekazanymi przez G. S. w trakcie obydwu przesłuchań, zwracając uwagę, że owe oświadczenia wiedzy oskarżonego są koherentne z danymi uzyskanymi przez prowadzącego postępowanie przygotowawcze.	
zeznania złożone przez A. B. (1)	Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne i przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych zeznania złożone przez A. B. (1). W pierwszym rzędzie wypada przypomnieć, że polski proces karny nie zna legalnej teorii dowodów,		

wedle których ustalenia faktyczne można czynić tylko i wyłącznie poprzez dowody o charakterze bezpośrednim. Przeciwnie zasada swobodnej oceny dowodów pozwala na wyciąganie relewantnych wniosków również za pomocą dowodów o charakterze pośrednim, z tym że ich ocena powinna być w tym zakresie szczególnie staranna. Zatem nie sposób podzielić argumentacji obrońcy oskarżonego, iż w sytuacji skorzystania przez O. S. z prawa do odmowy składania zeznań, nie sposób ustalić treści owej rozmowy telefonicznej. W tym zakresie wypada zwrócić uwagę na pewien istotny, a dotąd nie uwypuklony fakt, że A. B. (1) jak i jego żona po części byli w tej sprawie świadkami bezpośrednimi owej rozmowy. W trakcie postępowania przygotowawczego zeznali oni bowiem, że byli oni bezpośrednimi świadkami części rozmowy telefonicznej, która miała miejsce 21 marca 2021 roku i słyszeli wprost groźby dotyczące zniszczenia ich mienia. Dalej należy wskazać, że w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego dopuszczalne jest przeprowadzenie dowodu z zeznań rozpytujących funkcjonariuszy policji na okoliczność relacji przekazanej przez świadka korzystającego następnie

z prawa do odmowy składania zeznań. Tym bardziej istnieje więc prawna możliwość skorzystania z relacji osób, którym O. S. przekazała treść rozmowy z oskarżonym. Tutaj należy zwrócić uwagę, że A. B. (1) jednoznacznie wskazał, że G. S. w każdej z inkryminowanych rozmów groził im pozbawieniem życia, a w trakcie drugiej z nich także zniszczeniem mienia w postaci bramy. Co ważne owe groźby pozbawienia życia na etapie procesu A. B. (1) czasami nazywał groźbami załatwienia. Niemniej wypada zwrócić uwagę, że A. S., która także była świadkiem owego przekazu O. S. cały czas posługiwała się sformułowaniem „zabije”. Do tego konieczne jest zwrócenie uwagi na przekaz A. B. (1) poczyniony w trakcie rozmowy telefonicznej z numerem alarmowym, gdzie pokrzywdzony wprost mówił o groźbach pozbawienia życia i zniszczenia mienia. Co więcej fakt ten A. B. (1) potwierdził w późniejszej relacji skierowanej do funkcjonariuszy policji, co zostało uwypuklone w zeznaniach J. N. czy E. Ł.. W ocenie Sądu Rejonowego brak jest powodu aby O. S. miała przekazać swoim opiekunom zniekształconą wersję wypowiedzi oskarżonego. W

szczegółności jak wynika z przeprowadzonych w tej sprawie dowodów, utrzymuje ona poprawne relacje z ojcem. Do tego jej wiek wskazuje na stopień dojrzałości wystarczający do zrozumienia tego rodzaju przekazu intelektualnego i przekazania go bez istotnych zniekształceń. Do tego za wiarygodnością tego przekazu leży również wyżej podnoszony już fakt, że część rozmowy z dnia 21 marca 2021 roku była słyszalna przez samych pokrzywdzonych. Równocześnie warto zwrócić uwagę na okoliczności przekazania owej relacji przez małoletnią, kiedy to O. S. była rozemocjonowaną i przeżywała owe groźby formułowane przez oskarżonego. Trzeba podkreślić również, iż wysoce wątpliwe byłoby budzenie nieustalonego dnia lutego 2021 roku swoich opiekunów tylko po to aby przekazać im zmyśloną wersję zdarzenia. Co więcej w tym zakresie warto zwrócić uwagę, że inkryminowane czyny nie były pierwszymi tego rodzaju zachowaniami oskarżonego, który według relacji pokrzywdzonych tego rodzaju czynów miał dopuszczać się również uprzednio. Najlepszym zresztą dowodem na uprzednie groźby artykułowane przez G. S. jest odpis wyroku Sądu

Rejonowego w Nowym Sączu w sprawie (...). Dalej w ocenie Sądu Rejonowego wiarygodny jest również sam przekaz pokrzywdzonego A. B. (1). Tutaj należy zwrócić uwagę na fakt, że pokrzywdzony niezwłocznie po zdarzeniu z dnia 21 marca 2021 roku zadzwonił na numer alarmowy, gdzie w szczery, a zarazem pełny emocji sposób przekazał swoją wiedzę dyspozytorowi numeru alarmowego. Ponadto tożsamą wersję zdarzenia A. B. (1) przedstawił interweniującym policjantom. Do tego owe nieformalne relacje były zbieżne z pierwszym przesłuchaniem pokrzywdzonego w tym postępowaniu karnym. Sąd Rejonowy dostrzega zarazem istnienie pewnych drobnych różnic w tych zeznaniach na przestrzeni całego procesu. Niemniej jednak owe różnicę nie miały doniosłego charakteru i są tłumaczalne faktem znacznej odległości czasowej od inkryminowanych zdarzeń do przesłuchania na ostatnim terminie rozprawy głównej, a także szeregiem podobnych zachowań oskarżonego w przeszłości, co również musiało mieć wpływ na procesy mnemologiczne pokrzywdzonego. Niemniej jednak co istotne A. B. (1) za każdym

razem spójnie zeznawał o groźbach pozbawienia życia czy zniszczenia mienia. Zarazem w ocenie Sądu Rejonowego wiarygodne są oświadczenia świadka odnoszące się do powstania na skutek tych wydarzeń obawy podjęcia przez oskarżonego prób ich fizycznej realizacji. W tym aspekcie warto mieć na względzie fakt, że pokrzywdzony był już wcześniej pobity przez pokrzywdzonego, które to pobicie również poprzedziło artykułowanie szeregu gróźb. Podobnie zrozumiały jest fakt, że pokrzywdzony zwlekał z zawiadomieniem policji, czego dokonał w fazie szczególnie silnej obawy, spowodowanej fizyczną obecnością oskarżonego w pobliżu jego miejsca zamieszkania.

Doświadczenie życiowe uczy, że wielokrotnie osoby doświadczające gróźb, informują o ich fakcie dopiero po okresie ich wielokrotnego wypowiedania bądź w sytuacji zaistnienia faktu szczególnie mocno ogniskującego obawy ich spełnienia. Podkreślić zarazem należy, że zeznania A. B. (1) pozostają zbieżne z oświadczeniami wiedzy złożonymi przez A. B. (2). Natomiast pewne różnicę wewnętrzną w tych depozycjach Sąd Rejonowy rozstrzygnął na korzyść zeznań

	<p>złożonych w postępowaniu przygotowawczym z uwagi na ich zwartość czasową z inkryminowanymi zdarzeniami oraz spójność z nagraniem rozmowy z dyspozytorem numeru alarmowego oraz relacjami rozpytujących go policjantów. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Rejonowy uznał oświadczenia wiedzy A. B. (1) za wiarygodne i przydatne do rekonstrukcji stanu faktycznego w tej sprawie i na ich podstawie poczynił szereg relewantnych dla wyniku tego postępowania ustaleń faktycznych.</p>	
zeznania złożone przez świadek A. B. (2)	<p>Sąd Rejonowy uznał także za przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych w tej sprawie zeznania złożone przez świadek A. B. (2). Nie powtarzając ogólnych sformułowań zawartych w ocenie zeznań A. B. (1) i odnoszących się do zeznań obydwójga pokrzywdzonych należy wskazać, że świadek ta podobnie jak jej mąż była obecna w trakcie części rozmowy przeprowadzonej przez oskarżonego z małoletnią w dniu 21 marca 2021 roku i w tym zakresie należy uznać ją za świadka bezpośredniego na równi z samą O. S.. Sąd Rejonowy dostrzega oczywiście, że świadek posiada negatywne nastawienie do oskarżonego. Niemniej</p>	

jednak sam ten fakt nie może prowadzić do podważenia wiarygodności jej zeznań. W tym zakresie należy wskazać, że strony od wielu lat nie mieszkają ze sobą, a mimo to A. S. nie czyni żadnych przeszkód w realizowaniu przez G. S. prawa do kontaktów z dziećmi. Do tego wskazać należy, że nie sposób jest uznać, że A. S. celowo miała w sposób fałszywy opisać przekaz zrelacjonowany jej przez córkę. Tego rodzaju argumentacja klóci się z działaniami podjętymi przez pokrzywdzonych 21 marca 2021 roku, kiedy to pokrzywdzeni przestraszeni owymi groźbami zdecydowali się zweryfikować prawdziwość twierdzeń oskarżonego dotyczących pobytu w R., a potem posiłkować się interwencją policji. Podjęcie tych czynności świadczy o autentycznej obawie pokrzywdzonych, która nie powstałaby przecież w sytuacji, gdy to pokrzywdzeni chcieliby w instrumentalny sposób spowodować wszczęcie procesu karnego. Do tego warto zwrócić uwagę, że pokrzywdzeni dopiero po pewnym czasie zdecydowali złożyć zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, co można łączyć z wulgarnymi wiadomościami wysyłanymi

pokrzywdzonej z numeru oskarżonego. W ocenie Sądu Rejonowego ten zespół okoliczności świadczy o braku celowego pomawiania oskarżonego. W realiach niniejszej sprawy brak jest też podstaw, aby podważać wiarygodność samego przekazu O. S.. Tutaj należy przypomnieć, że córka nie jest skonfliktowana z ojcem. Ciężko też twierdzić, że rozmawiając z córką w lutym 2021 roku, chciał jedynie realizować kontakty, biorąc pod uwagę czas przeprowadzenia tej rozmowy, a także reakcje emocjonalną małoletniej. Dalej należy wskazać, że A. S. w trakcie procesu konsekwentnie opisywała przebieg owego zdarzenia. Do tego istotne znaczenie miał również fakt, że zeznania pokrzywdzonej licowały z opisem tych zdarzeń wynikającym z oświadczeń wiedzy A. B. (1) czy co ważniejsze z przebiegiem rozmowy telefonicznej czy efektem rozpytania interweniujących funkcjonariuszy policji. Sąd Rejonowy nie dostrzegł również w zeznaniach A. S. dyskwalifikujących ich sprzeczności o charakterze wewnętrznym. Podkreślić także należy, że świadek na przestrzeni tego procesu zeznawała w sposób wyważony. W zeznaniach pokrzywdzonej nie było

zbędnego wyolbrzymiania postawy G. S.. Pokrzywdzona w swoich depozycjach procesowych koncentrowała się na sferze faktów. Logiczne jest również, że faktycznie A. B. (2) mogła obawiać się realizacji owych gróźb, mając na względzie porywczy charakter swojego byłego męża, jego skłonność do stosowania przemocy czy też leczenie psychiatryczne. Zarazem Sąd Rejonowy zważył, że zgodne z zasadami doświadczenia życiowego jest niezgłaszanie tego rodzaju zachowań organom ścigania przez dłuższy czas zważywszy, że oskarżony to były mąż pokrzywdzonej, a także ojciec dwójki jej dzieci. Do tego należy zwrócić uwagę, że A. B. (2) ogół przedmiotowych zdarzeń przedstawiła w sposób rzeczowy, wolny od nadmiernej emocjonalności. Zatem owe zeznania były przydatne do poczynienia w tej sprawie ustaleń faktycznych.

wiarygodne zeznania złożone przez świadka J. N..

Sąd Rejonowy uznał natomiast za wiarygodne zeznania złożone przez świadka J. N.. Świadek ten jest osobą całkowicie obcą dla stron, która nie miała żadnego interesu w składaniu określonej treści oświadczeń wiedzy. Zarazem świadek ten swoją wiedzę o tym

zdarzeniu powziął w wyniku wykonywania rutynowych czynności służbowych, przez co nie jest on szczególnie zaangażowany emocjonalnie w to postępowanie. W tym miejscu należy podkreślić, że świadek J. N. dokonał rozpytania A. B. (1), który w trakcie tych czynności miał potwierdzić artykułowanie wobec niego za pośrednictwem O. S. gróźb pozbawienia życia. Owa okoliczność ma istotne znaczenie dla sprawy, gdyż pozwala weryfikować jedność przekazu pokrzywdzonych. Co więcej A. B. (1) w trakcie tego rozpytania miał uzasadnić swój stan obawy poprzez wcześniejsze pobicie ze strony oskarżonego. Odnosząc się natomiast do samych zeznań J. N. należy uznać je za jasne, spójne, logiczne, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Świadek ten precyzyjnie opisał podjęte w wyniku interwencji czynności służbowe. Owa relacja w pełni koreluje z oświadczeniami wiedzy pozostałych funkcjonariuszy policji, którzy brali udział w tej interwencji. Do tego zeznania te są także spójne ze sporządzoną notatką urzędową. Dane uzyskane dzięki przesłuchaniu J. N. licują także z zapisem nagrania rozmowy z dyspozytorem numeru

alarmowego. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w tej sprawie subsydiarnie korzystał z depozycji złożonych przez świadka J. N.. Sąd Rejonowy zarazem kierując się wskazaniami zadanymi przez Sąd Okręgowy ujawnił przedmiotowe zeznania w trybie art. 442 § 2 k.p.k. W ocenie Sądu Rejonowego czynności przeprowadzone na rozprawie w dniu 22 listopada 2022 roku nie ujawniły tego rodzaju nowych okoliczności, które wymagałyby powtórnego przesłuchania tego świadka. Owa zbyteczność jawi się jako tym większa biorąc pod uwagę, że w trakcie przesłuchania J. N. w dniu 4 kwietnia 2022 roku był obecny obrońca oskarżonego, który aktywnie uczestniczył w jego przesłuchaniu.

Równocześnie w żadnym miejscu przepisy kodeksy postępowania karnego nie przedkładają zasady bezpośredniości nad zasadę szybkości procedowania. Co więcej należy zwrócić uwagę, że świadek jest aktywnym służbowo policjantem, którego wiedza odnośnie zdarzenia po upływie kilkunastu miesięcy będzie daleko mniejsza, aniżeli w toku postępowania przygotowawczego. Tym samym owe zeznania

	<p>zgodnie ze wskazaniami sądu odwoławczego zostały ujawnione w trybie art. 442 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zeznania G. P.</p>	<p>Brak było także podstaw do podważenia wiarygodności oświadczeniom wiedzy złożonym w toku procesu przez świadka G. P.. Świadek ten również jest osobą obcą dla stron tego procesu, nie mającą żadnego interesu w sprzyjaniu którejkolwiek z jego stron. Dalej jego zeznania jawią się jako spójne, jasne. Jednocześnie świadek G. P. zanotował w swojej pamięci nieco mniejszą ilość szczegółów aniżeli jego partnerzy. Fakt ten nie może przez to jednak dezawuować wiarygodności czy też przydatności owej relacji, zwłaszcza że świadek potwierdził, że pokrzywdzony wskazał, że wobec niego artykułowano groźby pozbawienia życia. Do tego wskazać należy, że świadek opisał, że oskarżony w chwili czynu był pod wyraźnym wpływem alkoholu, co przecież w sposób odhamowujący wpływa na ludzkie procesy decyzyjne. Do tego analiza zeznań G. P. wskazała na ich spójność wewnętrzną. Jego depozycje były także zgodne z oświadczeniami wiedzy pozostałych funkcjonariuszy policji. Zeznania te znalazły</p>	

również potwierdzenie w notatce urzędowej sporządzonej przez świadka E. Ł.. Co istotne świadek na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2022 roku wskazał także, że wszelkie okoliczności wskazują, że oskarżony nie przyjechał na przedmiotową myjnię w celu umycia samochodu. Stąd też Sąd uznał owe zeznania za wiarygodne i częściowo przydatne dla celów niniejszego procesu. Sąd Rejonowy zarazem kierując się wskazaniem zadanymi przez Sąd Okręgowy ujawnił przedmiotowe zeznania w trybie art. 442 § 2 k.p.k. W ocenie Sądu Rejonowego czynności przeprowadzone na rozprawie w dniu 22 listopada 2022 roku nie ujawniły tego rodzaju nowych okoliczności, które wymagałyby powtórnego przesłuchania tego świadka. Owa zbyteczność jawi się jako tym większa biorąc pod uwagę, że w trakcie przesłuchania G. P. w dniu 4 kwietnia 2022 roku był obecny obrońca oskarżonego, który aktywnie uczestniczył w jego przesłuchaniu. Równocześnie w żadnym miejscu przepisy kodeksy postępowania karnego nie przedkładają zasady bezpośredniości nad zasadę szybkości procedowania. Co więcej należy zwrócić uwagę, że świadek jest aktywnym

	<p>służbowo policjantem, którego wiedza odnośnie zdarzenia po upływie kilkunastu miesięcy będzie daleko mniejsza, aniżeli w toku postępowania przygotowawczego. Tym samym owe zeznania zgodnie ze wskazaniem sądu odwoławczego zostały ujawnione w trybie art. 442 § 2 k.p.k.</p>	
zeznania świadka J. O.	<p>Podobnie należało ocenić zeznania świadka J. O.. Świadek ten również jest osobą bezstronną, nie zaangażowaną emocjonalnie w przedmiotowy konflikt. Świadek ten podobnie jak G. P. nie pamiętał wielu okoliczności przedmiotowego zdarzenia. Niemniej jednak owe zeznania należy ocenić co prawda jako lakoniczne, ale zarazem spójne, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Podkreślić należy, że świadek ten w wielu miejscach zasłaniał się brakiem pamięci szczegółów tego zdarzenia, co jest logiczne biorąc pod uwagę upływ ponad roku od inkryminowanego czynu, a także rutynowy przebieg owej interwencji. Dalej podkreślić należy, że J. O. w toku postępowania przygotowawczego podkreślał, że nie był on pierwszą osobą, która rozmawiała z pokrzywdzonymi. Zarazem jednak policjant ten podał, że A. B. (1) miał</p>	

to zdarzenie łączyć z jego wcześniejszym pobiciem. Kolejno zeznania J. O. są koherentne z pozostałymi zeznaniami interweniujących w tej sprawie funkcjonariuszy policji. Zeznania te pozostają także w zgodzie z zasadami doświadczenia życiowego i reguł wiedzy. Stąd też owe zeznania w pewien marginalny sposób przysłużyły się stworzeniu wyżej podanego stanu faktycznego. Sąd Rejonowy zarazem kierując się wskazaniem zadanymi przez Sąd Okręgowy ujawnił przedmiotowe zeznania w trybie art. 442 § 2 k.p.k. W ocenie Sądu Rejonowego czynności przeprowadzone na rozprawie w dniu 22 listopada 2022 roku nie ujawniły tego rodzaju nowych okoliczności, które wymagałyby powtórnego przesłuchania tego świadka. Owa zbyteczność jawi się jako tym większa biorąc pod uwagę, że w trakcie przesłuchania J. O. w dniu 4 kwietnia 2022 roku był obecny obrońca oskarżonego, który aktywnie uczestniczył w jego przesłuchaniu. Równocześnie w żadnym miejscu przepisy kodeksy postępowania karnego nie przedkładają zasady bezpośredniości nad zasadę szybkości procedowania. Co więcej należy zwrócić uwagę, że

	<p>świadek jest aktywnym służbowo policjantem, którego wiedza odnośnie zdarzenia po upływie kilkunastu miesięcy będzie daleko mniejsza, aniżeli w toku postępowania przygotowawczego. Tym samym owe zeznania zgodnie ze wskazaniami sądu odwoławczego zostały ujawnione w trybie art. 442 § 2 k.p.k.</p>	
zeznania świadek E. Ł..	<p>Sąd Rejonowy pozytywnie ocenił wiarygodność zeznań świadek E. Ł.. Świadek ta nie jest związana z żadną ze stron tego procesu. Co więcej o przedmiotowym zdarzeniu wiedze powzięła w wyniku wykonywania czynności służbowych. Jej zeznania jawią się jako spójne, jasne, logiczne oraz zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Istotnym był fakt wskazania przez świadek, że groźby G. S. miały dotyczyć pozbawienia życia pokrzywdzonych. W tym zakresie owa relacja jest spójna z zeznaniami pokrzywdzonych, pozostałych funkcjonariuszy policji czy też nagraniem zarejestrowanym przez (...). W sprawie brak jest danych pozwalających wychwycić choćby drobne nieścisłości w składaniu relacji przez E. Ł.. Owe depozycje korelują ze sporządzoną przez tą funkcjonariuszkę notatką urzędową. Sąd Rejonowy</p>	

zarazem kierując się wskazaniami zadanymi przez Sąd Okręgowy ujawnił przedmiotowe zeznania w trybie art. 442 § 2 k.p.k. W ocenie Sądu Rejonowego czynności przeprowadzone na rozprawie w dniu 22 listopada 2022 roku nie ujawniły tego rodzaju nowych okoliczności, które wymagałyby powtórnego przesłuchania tego świadka. Owa zbyteczność jawi się jako tym większa biorąc pod uwagę, że na rozprawie w dniu 25 maja 2022 roku obrońca oskarżonej sam wyraził zgodę na odczytanie depozycji złożonych w toku postępowania przygotowawczego. Równocześnie w żadnym miejscu przepisy kodeksy postępowania karnego nie przedkładają zasady bezpośredniości nad zasadę szybkości procedowania. Co więcej należy zwrócić uwagę, że świadek jest aktywnym służbowo policjantem, której wiedza odnośnie zdarzenia po upływie kilkunastu miesięcy będzie daleko mniejsza, aniżeli w toku postępowania przygotowawczego. Tym samym owe zeznania zgodnie ze wskazaniami sądu odwoławczego zostały ujawnione w trybie art. 442 § 2 k.p.k.

nagranie z rozmowy
pokrzywdzonego z

Istotne znaczenie dla
tego postępowania miało

dyspozytorem numeru 112.	nagranie z rozmowy pokrzywdzonego z dyspozytorem numeru 112. Przebieg tej rozmowy został utrwalony na nośniku cyfrowym. W związku z czym mamy do czynienia z dowodem o charakterze rzeczowym. Strony nie powzięły wątpliwości odnośnie autentyczności owego nagrania, które dokumentuje należycie relacje jaką pokrzywdzony w zakresie chociażby charakteru gróźb A. B. (1) przedstawiał na krótko po inkryminowanym zachowaniu. Dlatego też ów dowód miał doniosłe znaczenie dla rozstrzygnięcia tej sprawy i stanowił podstawę ustaleń faktycznych, weryfikując szczerść relacji pokrzywdzonych.	
opinia biegłych psychiatrów M. B. oraz H. B.	W ocenie Sądu Rejonowego w pełni przydatna dla poczynienia ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie była opinia biegłych psychiatrów M. B. oraz H. B.. Biegli ci w sposób kompletny odpowiedzieli na zadane im przez organ procesowy pytania dotyczące zdrowia psychicznego oskarżonego G. S.. Jednocześnie w toku tego procesu nie ujawniła się żadna okoliczność podważająca kompetencje biegłych do sporządzania tego rodzaju dokumentów procesowych jak również brak było podstaw do	

	<p>powzięcia wątpliwości, co do ich bezstronności w tej sprawie. Sąd nie ma także zastrzeżeń odnośnie obranej przez biegłych metodologii badań oraz zgodności opracowanych przez nich wniosków końcowych z wynikami badania ambulatoryjnego. Co więcej żadna ze stron tego procesu w żaden sposób nie kwestionowała treści zawartych w powyższym dokumencie procesowym. Stąd też Sąd Rejonowy ustalając okoliczności wymagające wiedzy specjalistycznej związanej ze zdrowiem psychicznym oskarżonego oparł się w pełni na opinii sądowo – psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych lekarzy M. B. i H. B..</p>	
<p>odpis wyroku wydanego w sprawie II K 518/15,</p>	<p>Jako wiarygodne i przydatne do ustalenia stanu obawy pokrzywdzonych w zakresie grózb formułowanych przez G. S., Sąd Rejonowy uznał odpis wyroku wydanego w sprawie (...) gdzie oskarżonemu przypisano przestępstwo pobicie i ciąg przestępstw w postaci grózb karalnych na szkodę pokrzywdzonego, co z pewnością musiało wpływać na jego stan wolicjonalny w zakresie obawy spełnieniem przez oskarżonego jego grózb.</p>	
<p>notatki protokół</p>	<p>urzędowe, ogłędzin</p>	<p>Sąd Rejonowy uznał za przydatny także pozostały</p>

<p>nagrania z płyty CD, kartę karną oskarżonego, odpisu wyroku za występki skarbowy czy zaświadczenie o jego stanie majątkowym</p>	<p>materiał dowodowy zgromadzony w toku czynności postępowania przygotowawczego tj. notatki urzędowe, protokół oględzin nagrania z płyty CD, kartę karną oskarżonego, odpisu wyroku za występki skarbowy czy zaświadczenie o jego stanie majątkowym. Podkreślić należy, że zatarcie skazania oskarżonego było niemożliwe wobec braku przedstawienia dowodu uiszczenia całości zadośćuczynienia przyznanego w związku z pobiciem A. B. (1). Należało zważyć, iż przedmiotowe dokumenty zostały sporządzone przez właściwe ku temu osoby, w przepisanej przez prawo formie. Co więcej ich treść nie była w żaden sposób kwestionowana przez którąkolwiek ze stron tego postępowania. Tym samym również te dowody posłużyły w odtworzeniu przebiegu inkryminowanego zdarzenia oraz pozyskaniu informacji o oskarżonym, także w kontekście dopuszczalności ustalenia pozytywnej prognozy kryminologicznej oskarżonego</p>	
<p><i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz</i></p>		

<i>niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>				
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
	oświadczenia wiedzy złożone w toku procesu przez świadka W. G.	Sąd Rejonowy uznał natomiast za niewiarygodne oświadczenia wiedzy złożone w toku procesu przez świadka W. G.. Zeznania te są bowiem rażąco sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonych i nie wytrzymują konfrontacji z ogółem materiału dowodowego przeprowadzonego na rozprawie głównej. W szczególności należy zwrócić uwagę na niekonsekwencje zeznań składanych przez tego świadka. Konieczne jest bowiem dostrzeżenie, że świadek ten zeznał, iż rozmowa między O. S., a jej ojcem miała miejsce jeszcze przed dotarciem do myjni. Co ważne w trakcie postępowania przygotowawczego świadek ten wskazywał na przeprowadzenie między ojcem i córką tylko jednej rozmowy. Natomiast w toku rozprawy głównej W. G. wspominał już o dwóch rozmowach, z czego jedna miała mieć miejsce na myjni samochodowej. Owo sformułowanie klóci się zarazem ze stwierdzeniem świadków A. B. (1) i A. B. (2), którzy podali, że oskarżony miał informować córkę,		

że przebywa na myjni w R.. E. świadek słuchany w postępowaniu przygotowawczym zeznał sprzecznie z faktem w zasadzie bezporym. Brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw do twierdzenia, że pokrzywdzeni zmyśliliby podane przez oskarżonego w trakcie rozmowy telefonicznej miejsce jego aktualnego pobytu. Co więcej gdyby tego rodzaju rozmowa nie była prowadzona, A. B. (1) nie weryfikowałby obecności G. S. w tym miejscu za pośrednictwem siostrzeńca, czy też nie wzywałby policji. Tutaj warto podkreślić także fakt, że kwestia obecności oskarżonego na myjni była podnoszona także w rozmowie z dyspozytorem numeru alarmowego. Do tego warto zwrócić uwagę, że W. G. zaprzeczał jakoby oskarżony w trakcie tej rozmowy miał grozić pokrzywdzonym. Tutaj warto zwrócić uwagę, że kwestia umycia auta w celu zniszczenia bramy wjazdowej pokrzywdzonych była bezpośrednio słyszana zarówno przez A. B. (1) jak i jego żonę. Do tego fakt ten również został ujęty w plastycznym opisie owych gróźb przedstawionym w trakcie rozmowy z dyspozytorem numeru alarmowego. Jednocześnie wątpliwa jest otoczka całego zdarzenia w świetle zeznań W. G.. Mianowicie w

toku dochodzenia W. G. oznajmił, że strony pojechały do R., aby oskarżony spotkał się ze swoimi dziećmi. Podczas gdy na rozprawie podał, że przez R. wracali do W. z K.. W ocenie Sądu Rejonowego sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego jest przyjmowanie, że oskarżony jechał do dzieci wraz z dwójką dorosłych znajomych, gdzie od niego była wyczuwalna woń alkoholu. Do tego jazda przez R. z K. do W. jest również sprzeczna z zasadami logiki. Nadto skoro według pierwszych zeznań W. G. O. S. jeszcze w trakcie rozmowy telefonicznej miała odmówić spotkania się z ojcem, dlaczego oskarżony wraz z dorosłymi znajomymi zatrzymał się na myjni stanowiącej własność pokrzywdzonego. Do tego ów pobyt był na tyle długi, że w tym czasie G. S. miał dzwonić do córki, informując ją o miejscu swojego pobytu, fakt ten był następnie zweryfikowany przez siostrzeńca A. B. (1), który następnie zadzwonił na numer alarmowy, a następnie na miejsce zdarzenia przyjechał patrol policji z Komisariatu Policji w Ł.. Co więcej fakt ten należy skorelować z kolejnymi zeznaniami W. G. z dnia 4 kwietnia 2022 roku, kiedy to świadek podał,

że po drugim telefonie do córki niezwłocznie przyjechała policja, co kłóci się przecież z wyżej wymienionym bezsprzecznie wykazanim przebiegiem zdarzenia. Wątpliwa jest też relacja W. G. w zakresie w jakim opisywał on, że oskarżony nie zdawał sobie sprawy dlaczego jest eskortowany przez policję. Tutaj należy wskazać, że przecież G. S. był rozpytywany przez funkcjonariuszy policji odnośnie zarzucanych mu gróźb, co również ujemnie wpływa na wiarygodność zeznań złożonych przez świadka W. G.. Sąd Rejonowy zarazem kierując się wskazaniami zadanymi przez Sąd Okręgowy ujawnił przedmiotowe zeznania w trybie art. 442 § 2 k.p.k. W ocenie Sądu Rejonowego czynności przeprowadzone na rozprawie w dniu 22 listopada 2022 roku nie ujawniły tego rodzaju nowych okoliczności, które wymagałyby powtórnego przesłuchania tego świadka. Owa zbyteczność jawi się jako tym większa biorąc pod uwagę, że w trakcie przesłuchania W. G. w dniu 4 kwietnia 2022 roku był obecny obrońca oskarżonego, który aktywnie uczestniczył w jego przesłuchaniu. Równocześnie w żadnym miejscu przepisy kodeksy postępowania karnego

		nie przedkładają zasady bezpośrednio nad zasadę szybkości procedowania. Tym samym owe zeznania zgodnie ze wskazaniami sądu odwoławczego zostały ujawnione w trybie art. 442 § 2 k.p.k.	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	i	G. S.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
G. S. został oskarżony o to, że w okresie czasu od nieustalonego dnia miesiąca lutego 2021 roku do dnia 21 marca 2021 roku w miejscowości R., rejonu (...) z wykorzystaniem takiej samej sposobności			

dopuszczył się następujących przestępstw:

a) w nieustalonym dniu miesiąca lutego 2021 roku telefonicznie wypowiadał groźby pozbawienia życia pod adresem A. S., które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

b) w nieustalonym dniu miesiąca lutego 2021 roku telefonicznie wypowiadał groźby pozbawienia życia pod adresem A. B. (1), które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

c) w dniu 21 marca 2021 roku w miejscowości R., rejonu (...) telefonicznie wypowiadał groźby pozbawienia życia oraz uszkodzeniem bramy pod adresem A. S., które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będą spełnione

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

d) w dniu 21 marca 2021 roku w miejscowości R., rejonu (...) telefonicznie wypowiadał groźby pozbawienia życia oraz uszkodzeniem bramy pod adresem A. B. (1), które to groźby wzbudziły

w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będą spełnione

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 190 § 1 k.k. występku tego dopuszcza się ten kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Oczywiście jest, iż przestępstwo groźby karalnej jest przestępstwem powszechnym tj. takim, które może zostać popełniony przez nieograniczony krąg osób zdalnych do odpowiedzialności karnej. Co istotne jest to przestępstwo materialne albowiem owa groźba wyartykułowana przez sprawcę musi wzbudzić w pokrzywdzonym obawę jej spełnienia – tj. realny strach przed spełnieniem wypowiedzianych przez sprawcę słów. Co ważne owa obawa musi być uzasadniona, a więc ustawodawca w ten sposób wskazał na obiektywno – subiektywną postać tego skutku. Dodatkowo należy zwrócić uwagę iż na gruncie występuku z art. 190 § 1 k.k. relewantna jest tylko i wyłącznie groźba popełnienia na szkodę pokrzywdzonego lub osoby dla niego najbliższej przestępstwa.

Ponadto groźba może zostać wyartykułowana werbalnie lub poza werbalnie. W orzecznictwie sądów powszechnych przyjmuje się, iż groźba może zostać także wypowiedziana w sposób dorozumiany. W realiach niniejszej sprawy należy podkreślić, że dla realizacji znamion tego przepisu relewantna jest również tzw. groźba pośrednia. W doktrynie przyjmuje się, że możliwość pociągnięcia do odpowiedzialności karnej w takich przypadkach istnieje wówczas, gdy między osobą wypowiadającą groźbę a osobą, za pośrednictwem której groźba dociera do pokrzywdzonego, istnieje porozumienie lub też, gdy sprawca informując osobę trzecią o groźbie przynajmniej przewidywał, że groźba dojdzie do wiadomości pokrzywdzonego i godził się na to (K. Daszkiewicz-Paluszyńska, Groźba, s. 137; J. Wojciechowska, w: B. Kunicka-Michalska, J. Wojciechowska, Przepisy, s. 35–36); pogląd ten wypowiedziano już w okresie międzywojennym (zob. orz. SN z 17.10.1938 r., I K 2602/37, OSN(K) 1939, Nr 6, poz. 129).

Na samym wstępie przedmiotowych rozważań należy wskazać, że oskarżyciel publiczny zarzucił G. S. popełnienie

4 występów w warunkach ciągu przestępstw. Owo zapatrywanie w ocenie Sądu Rejonowego rażąco obraża art. 11 § 1 k.k. w świetle którego ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo. E. ustawodawca pojęcia wielości przestępstw nie utożsamia z ilością potencjalnych skutków lecz z koniecznością skonstatowania, że dana aktywność/zaniechanie stanowiła odrębny czyn. Problematyka jedności/wielości czynów należy bezwątpienia do jednej z najbardziej skomplikowanych na gruncie prawa karnego materialnego. Wyróżnia się wiele kryteriów tożsamości czynu. Przyjmując najogólniej, że tożsamość czynu jest zachowana w sytuacji mieszczona się w granicach jednego zdarzenia historycznego. Niemniej wskazać trzeba w zakresie relewatnym dla tego postępowania, że jeden zespół aktywności sprawcy musi być uznany za jeden czyn i jako taki może stanowić tylko jedno przestępstwo. Z wyżej poczynionych ustaleń faktycznych wynika niezbicie, że zarówno w lutym 2021 roku jak i 2022 roku oskarżony groził pokrzywdzonym, że ich zabije. W tym zakresie posługiwał się liczbą mnogą. Nie było tak, że groźba zabicia A. B. (1) była wypowiedziana

odrębnie względem groźby adresowanej wobec A. B. (2). E. zarówno w lutym jak i marcu 2021 roku mieliśmy do czynienia nie z dwoma lecz jednym czynem, który wywołał skutek o dwójki pokrzywdzonych. Dając przykład oczywistym jest, że groźba „zabicia wszystkich członków danej organizacji” stanowi jeden czyn zabroniony, a nie tyle czynów ilu potencjalnych pokrzywdzonych.

Kolejno wskazać należy, że oskarżony G. S. groził pokrzywdzonym za pośrednictwem osoby trzeciej tj. swojej córki O. S.. W tym zakresie należy odwołać się do wyżej czynionych wskazań dotyczących faktu możliwości wypełnienia znamion tego przepisu poprzez osobę trzecią. W zakresie tego stanu faktycznego oczywiste wręcz jest, że oskarżony przewidywał, że O. S. przekaże owe groźby pozbawienia życia i zdrowia osobie dla niej najbliższej tj. matce, a także jej aktualnemu partnerowi. Oczywistym jest też fakt, że mimo tego przewidywania G. S. zarówno w lutym jak i marcu 2021 roku artykułował owe groźby, przez co nie tylko oddziaływał on realnie na dobro prawne w postaci wolności pokrzywdzonych, lecz także robił to w sposób

wypełniający znamiona występkę z art. 190 § 1 k.k.

Dalej oskarżony w lutym 2021 roku groził pokrzywdzonym zabicim, a w marcu oprócz spowodowania śmierci groził także zniszczeniem bramy o wartości znacznie przekraczającej próg kontrawencjonalizacji.

Zatem uznać trzeba, że G. S. groził pokrzywdzonym popełnieniem na ich szkodę przestępstwa. E. groźba ta wypełniała definicję groźby karalnej, o której mowa w omawianym występkę.

Finalnie należy uznać, że zarówno w lutym 2021 roku jak i 21 marca 2021 roku G. S. za pomocą swoich gróźb wywołał w pokrzywdzonych uzasadnioną okolicznościami obawę ich spełnienia. W tym zakresie należy podkreślić, że oskarżony dopuszczał się uprzednio zachowań agresywnych wobec pokrzywdzonych. Co więcej w przeszłości pobił on pokrzywdzonego, a które pobicie poprzedzał właśnie ciąg gróźb karalnych. Do tego należy zwrócić uwagę na jasne depozycje pokrzywdzonych, które ilustrowały ów stan subiektywnej obawy, jak choćby zeznania A. B. (1), który wskazał, iż już po lutowych gróźbach, tak obawiał się ataku

na siebie, że nie spał całą noc, obserwując otoczenie domu. Do tego 21 marca 2021 roku ów stan obawy był tym większy biorąc pod uwagę fizyczną obecność G. S. w miejscu zamieszkania pokrzywdzonych.

Podkreślić należy, że również poprzednie pobicie pokrzywdzonego miało miejsce nieopodal jego domu. Co więcej owa obawa zmaterializowała się poprzez wezwanie na miejsce funkcjonariuszy policji w celu zapewnienia bezpieczeństwa sobie i osobom dla siebie najbliższym. Jednocześnie Sąd Rejonowy wziął pod uwagę, że obawę pokrzywdzonych odnośnie realizacji owych gróźb wzmacniała ich wiedza o leczeniu psychiatrycznym oskarżonego czy nadużywaniu przezeń alkoholu. Stąd też z całą stanowczością wskazać należy, że nie tylko pokrzywdzeni zarówno w lutym jak i marcu obawiali się spełnienia owych gróźb, lecz także ta obawa miała swoje uzasadnione okolicznościami wytłumaczenie. W ocenie Sądu Rejonowego nie sposób jest argumentować, że przeciwko wystąpienia o pokrzywdzonych owego skutku w przypadku zachowania z lutego świadczy brak złożenia uprzednio zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa.

Doświadczenie życiowe uczy, że w przypadku tego rodzaju przestępstw pokrzywdzeni często zwlekają ze podjęciem stosownych działań, na które decydują się dopiero po szczególnie drastycznym naruszeniu ich wolności/prywatności, zwłaszcza że sprawcą tych zachowań była osoba należąca do kręgu osób najbliższych pokrzywdzonej, a działanie sprawcy wiązało się również z oddziaływaniem na ich wspólną córkę.

Jednocześnie Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim formułowania gróźb. G. S. jest dorosłym człowiekiem, który doskonale wie, że wypowiedzenie w rozmowie z córką groźby zabicia jej matki i partnera, spowoduje przekazanie owej wiadomości bezpośrednio zainteresowanym.

Oskarżony doskonale znał także indywidualne właściwości pokrzywdzonych i swoje wcześniejsze bezprawne zachowania, przez co zdawał sobie sprawę ze skutku jaki wywoła tego rodzaju wypowiedziami.

Stąd też należało ocenić, że zarówno zachowanie podjęte nieustalonego

dnia lutego 2021 roku jak i 21 marca 2021 roku wypełniały wszystkie znamiona przedmiotowe i podmiotowe występkę z art. 190 § 1 k.k.

Zarazem należało skonstatować, że owe zachowania były popełnione w krótkich (miesięcznych) odstępach czasu z wykorzystaniem tej samej sposobności (formułowanie gróźb względem byłej żony i jej partnera w trakcie prowadzonej z małoletnią córką rozmowy telefonicznej). Zatem owe jednostkowe zachowania zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw.

Wobec stwierdzenia, iż zachowania G. S. z lutego i marca 2021 roku wypełniały znamiona przedmiotowe i podmiotowe czynu zabronionego pod groźbą kary konieczne było ustalenie stopnia społecznej szkodliwości tego rodzaju zachowania pod kątem materialnej definicji przestępstwa zawartej w art. 1 § 2 k.k. Natomiast kwantyfikatory stopnia społecznej szkodliwości zostały przez ustawodawcę wymienione w art. 115 § 2 k.k. Zgodnie z tym przepisem przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego

dobrych, rozmiarów wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy stwierdził, iż zachowanie oskarżonego G. S. było karygodne, a stopień społecznej szkodliwości tego czynu należy uplasować na średnim poziomie. W tym zakresie należało zwrócić uwagę, że przedmiotowe groźby G. S. po części adresował wobec swojej byłej żony, a więc osoby należącej do kręgu osób najbliższych. Dalej w ocenie Sądu stopień społecznej szkodliwości tych czynów był intensyfikowany poprzez formułowanie owej groźby za pośrednictwem osoby małoletniej i to jeszcze będącej córką oskarżonego i pokrzywdzonej. Oczywistym też jest, że karygodność tych zachowań zwiększał fakt kierowania gróźb do więcej aniżeli jednej osoby. Pewne znaczenie miał też fakt, że A. B. (1) wcześniej był już ofiarą przemocy stosowanej przez oskarżonego, przez co należało uznać, że był szczególnie podatny na tego rodzaju oddziaływanie.

Do tego stopień społecznej szkodliwości tych czynów wzmocniał niepoprawny charakter działań G. S.. Biorąc to pod uwagę Sąd Rejonowy uznał, że poszczególne czyny wchodzące w skład ciągu przestępstw były karygodne w rozumieniu art. 1 § 2 k.w.

Zachowania oskarżonego były również zawinione w świetle normatywnej teorii winy recypowanej w art. 1 § 3 k.k. Mianowicie oskarżony jest osobą dorosłą, doskonale zdająca sobie sprawę z treści normy sankcjonowanej. Do tego ów zakaz grożenia innym osobom powinien być u G. S. szczególnie silnie zinternalizowany biorąc pod uwagę jego poprzednie skazania na szkodę tych samych pokrzywdzonych. W dalszej kolejności należy zwrócić uwagę, że oskarżony w chwili czynów miał zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia oraz pokierowania swoim postępowaniem.

Dodatkowo nie sposób jest twierdzić, aby znajdował się on wówczas w stanie upojenia atypowego. Zarazem G. S. działał z błahej motywacji, brak jest jakiegokolwiek usprawiedliwiającego go anormalnego stanu motywacyjnego.

Oskarżony nie był także w żaden sposób prowokowany, lecz to on sam inicjował

owe bezprawne kontakty. Stąd też w realiach tego postępowania można oskarżonemu postawić w odniesieniu do każdego z przypisanych czynów zarzucić relewantny zarzut braku posłuchu dla normy sankcjonowanej. Stąd też czyny oskarżonego były zawinione, a stopień ich winy należało ocenić jako wyższy niż typowy przy tego rodzaju przestępstwie.

W związku z powyższym w punkcie I wyroku Sąd Rejonowy uznał G. S. za winnego tego, że :w okresie czasu od nieustalonego dnia lutego 2021 roku do 21 marca 2021 roku R. z wykorzystaniem takiej samej sposobności dopuścił się następujących przestępstw:

a)w nieustalonym dniu lutego 2021 roku w godzinach nocnych w R. poprzez rozmowę telefoniczną za pośrednictwem córki O. S. groził pokrzywdzonym A. B. (1) i A. S. pozbawieniem życia , które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonych uzasadnioną obawę, że zostaną one spełnione

tj. występku z art. 190 § 1 k.k.

b)21 marca 2021 roku około godziny 17:00 w R. poprzez rozmowę telefoniczną za pośrednictwem córki O.

<p>S. groził pokrzywdzonym A. B. (1) i A. S. pozbawieniem życia oraz zniszczeniem rzeczy ruchomej w postaci bramy o wartości przekraczającej 500 złotych, które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonych uzasadnioną obawę, że zostaną one spełnione tj. występku z art. 190 § 1 k.k.</p> <p>tj. łącznie czynów stanowiących ciąg przestępstw z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.</p>			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			

KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
G. S.	i	i	<p>Zgodnie z treścią art. 190 § 1 k.k. sprawca tego występkę podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności oraz karze do dwóch lat pozbawienia wolności. Równocześnie mając na uwadze treść art. 91 § 1 k.k. i przypisanie oskarżonemu działania w warunkach ciągu przestępstw kara wymierzona oskarżonemu G. S. mogła być zwiększona o połowę w odniesieniu do górnej granicy ustawowego zagrożenia. Innymi słowy minimalnymi karami możliwymi do orzeczenia w tym przypadku była kara 10 stawek dziennych grzywny, miesiąca ograniczenia wolności bądź też miesiąca pozbawienia wolności. Natomiast górna granica kar możliwych do wymierzenia w realiach tej sprawy to 810 stawek dziennych grzywny, 2 lata ograniczenia wolności bądź 3 lata kary pozbawienia wolności. Jednocześnie z uwagi na powyższe zagrożenie karą, aktualizowała się</p>

dyrektywa wymierzenia kary pozbawienia wolności jako kary ultima ratio. E. zgodne z tą dyrektywą zawartą w art. 58 § 1 k.k. wymierzyć oskarżonemu G. S. można byłoby tylko wówczas, gdyby żadna z innych przewidzianych w kodeksie kar nie mogła spełnić celu związanego z funkcjami penalnymi prawa karnego. W tym miejscu należało przypomnieć, iż dyrektywy wymiaru kary zostały przez polskiego ustawodawcę wysłowione w art. art. 53 k.k. Zgodnie z tym przepisem sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jednocześnie wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na

sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. Należało wziąć też pod uwagę wskazania zawarte w art. 58 § 2a k.k. wedle którego kary ograniczenia wolności w postaci nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne nie należy wymierzać wówczas właściwości i warunki osobiste oskarżonego wskazują, że nie wykona on nałożonego na niego obowiązku. W ocenie Sądu Rejonowego pomimo wielości zachowań sprawcy, średniego stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych zachowań wchodzących w skład przypisanego ciągu przestępstw jak i wysokiego stopnia winy nie sposób argumentować, że tylko i wyłącznie pozbawienie wolności może stanowić adekwatną reakcję na tego rodzaju zachowanie oskarżonego. Przeciwnie oskarżony od co najmniej kilku lat prowadzi dosyć ustabilizowany styl życia, a jego dotychczasowe

konflikty z prawem miały miejsce już znaczny czas temu. Równocześnie oskarżony prowadzi pracę w charakterze pracownika budowlanego, z czym nieodłącznie niemal związana jest konieczność pracy w systemie delegacyjnym. Stąd też wymierzenie kary ograniczenia wolności w znacznym stopniu dezorganizowałoby życie zawodowe oskarżonego, co mogłoby przynieść reperkusje na osobach uprawnionych do alimentów ze strony oskarżonego, a przez to pośrednio pogarszać sytuację majątkową pokrzywdzonej. Dalej należy podnieść, że względem na realizację dyrektyw prewencji generalnej nie implikuje konieczności wymierzenia za tego rodzaju zachowanie kary najsurowszej. W ocenie Sądu cele kary w realiach niniejszego procesu zostaną spełnione w sposób najpełniejszy poprzez wymierzenie oskarżonemu dość surowej kary grzywny, a to w wymiarze 300 stawek dziennych. Tego rodzaju kara będzie istotną dolegliwością dla sprawcy, uzmysławiającą mu konieczność poniesienia konsekwencji swoich czynów. Jednocześnie przedmiotowy wymiar kary oddaje w ocenie Sądu wielość zachowań sprawcy, atak na

dobro prawne dwojga pokrzywdzonych czy wreszcie zaangażowanie w swoją kryminalną aktywność małoletniej córki. Do tego Sąd Rejonowy musiał uwzględnić fakt, że G. S. w przeszłości również dopuścił się ataku na dobro prawne pokrzywdzonego w postaci wolności, przez co oskarżony wykazał, że wymierzona mu wówczas kara nie spełniła w sposób należyty dyrektywy prewencji indywidualnej. Do tego należało uwzględnić sytuację, że oskarżony już po przypisanych mu czynach w sposób wulgarny (w wiadomościach tekstowych) odnosił się do pokrzywdzonej, co świadczy o całkowitym braku poszanowania jej dóbr osobistych w postaci wolności czy godności. Stąd też w ocenie Sądu ilość 300 stawek dziennych grzywny jest wielkością adekwatną do okoliczności przedmiotowych tego czynu, a także właściwości i warunków osobistych oskarżonego. Zarazem należy przypomnieć, iż zgodnie z art. 33 § 3 k.k. Ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych,

ani też przekraczać 2000 złotych. Określając stawkę dzienną grzywny w warunkach tego procesu Sąd Rejonowy był zmuszony odejść od ustawowego minimum tj. kwoty 20 złotych. W tym aspekcie należało zwrócić uwagę, że oskarżony jest osobą zdrową, stosunkowo młodą, zdolną do pracy fizycznej. Dodatkowo zważyć należy, że aktualnie praca w charakterze wykwalifikowanego robotnika budowlanego pozwala osiągać comiesięczne dochody przekraczające średnie miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw. Co więcej oskarżony poza dwójką dzieci, na które jest zobowiązany uiszczać alimenty, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Stąd też kwota 20 złotych jako określenie stawki dziennej grzywny jest właściwym odpowiednikiem jego zdolności zarobkowych i majątkowych. Zarazem wypada przypomnieć, że kara winna być istotną dolegliwością dla sprawcy, stanowiącą nie tylko czynnik resocjalizujący, lecz także odstraszający od popełnienia podobnych zachowań w przyszłości. Mając to wszystko na uwadze Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku wymierzył G. S. karę 300 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki

			dziennej na kwotę 20 złotych.
G. S.	II	I	<p>W realiach niniejszej sprawy w ocenie Sądu Rejonowego niezbędne było orzeczenie środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do obydwojga pokrzywdzonych, a także kontaktowania z pokrzywdzonym A. B. (1). W tym miejscu należy przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 41 a § 1 k.k. sąd może orzec zakaz przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami, zbliżania się do określonych osób lub opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, jak również nakaz okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, w razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego lub inne przestępstwo przeciwko wolności oraz w razie skazania za umyślne przestępstwo z użyciem przemocy, w tym zwłaszcza przemocy wobec osoby najbliższej. W tym miejscu należy również przytoczyć, że zgodnie z aktualnym poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 31 marca 2021 roku,</p>

sygn. akt I KZP 7/20 przestępstwem z użyciem przemocy w rozumieniu art. 41a § 1 k.k. jest każde przestępstwo, które faktycznie popełnione zostało z użyciem przemocy, przy czym użyte w tym przepisie słowo „przemoc” obejmuje zarówno przemoc fizyczną, jak i psychiczną. Tym samym w realiach niniejszej sprawy należało skonstatować, że oskarżony popełnił nie tylko przestępstwo przeciwko wolności obywatela pokrzywdzonych lecz także przestępstwo polegające na stosowaniu przemocy psychicznej wobec byłej żony. Co więcej w realiach niniejszej sprawy świadkowie oskarżenia zgodnie zeznawali, że przypisane oskarżonemu zachowania nie były jedynymi bezprawnymi aktami dopuszczonymi względem nich w ostatnim czasie. Należało również dostrzec, że oskarżony czynu tego dopuścił się w quasi recydywie faktycznej, albowiem wcześniej był już skazany za pobicie i formułowanie gróźb karalnych wobec A. B. (1). Tym samym należało zważyć, że dla zapobieżenie interakcji między tymi osobami może przynieść doniosły efekt w aspekcie zapobieżenia powrotu oskarżonego do

przestępstwa. Należało także dostrzec, iż o orzeczenie tego zakazu wnioskowali w swoich zeznaniach sami pokrzywdzeni, a ich wola także musiała odegrać w tym aspekcie relewantny efekt. Fakt ten najlepiej potwierdza ostatnia nowelizacja kodeksu karnego (która jeszcze nie weszła w życie), gdzie ustawodawca wprowadził obligatoryjne stosowanie tego środka w warunkach niniejszej sprawy przy złożeniu tego rodzaju wniosku. Toteż w warunkach tego procesu niezbędne było orzeczenie tego środka karnego. Sąd Rejonowy jednocześnie ograniczył zakaz kontaktowania się jedynie w stosunku do A. B. (1). Fakt ten był motywowany dwójnasób. Po pierwsze żal i bezprawna aktywność sprawcy jest kierowana głównie do tego pokrzywdzonego, a ponadto kontakty oskarżonego z byłą żoną mogą być niezbędne do realizacji władzy rodzicielskiej, kontaktów z wciąż małoletnimi dziećmi G. S.. Natomiast określając wymiar tego środka karnego Sąd Rejonowy miał na względzie niepoprawność zachowania G. S., a także wciąż żywy żal oskarżonego żywiony w stosunku do byłej żony i jej aktualnego męża . Tym samym okres 3

			<p>lat obowiązywania tego zakazu jawi się jako wystarczający biorąc pod uwagę stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynu i obaw jakie w związku z tym mogą mieć pokrzywdzeni A. B. (1) i A. B. (2). Zarazem mając na względzie ustawowy obowiązek zdefiniowania nieprzekraczalnej w świetle tego zakazu odległości względem pokrzywdzonych, Sąd ustalił ową granicę na poziomie 50 metrów, która jednocześnie zapewni bezpieczeństwo osobiste pokrzywdzonym, a zarazem nie będzie stanowić przeszkody w realizacji kontaktów z dziećmi, biorąc pod uwagę, że wspólne dzieci stron są już w nastoletnim wieku. Biorąc to pod uwagę Sąd Rejonowy w punkcie II uzasadnianego wyroku orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych na odległość mniejszą niż 50 metrów ,a także kontaktowania się z A. B. (1) na okres 3 lat.</p>
G. S.	III	I	<p>Jednocześnie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż z uwagi na cierpienia psychiczne doznane przez pokrzywdzonych na skutek bezprawnego oddziaływania oskarżonego należało stosownie do treści art. 46 § 1 k.k. orzec</p>

środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W okolicznościach niniejszej sprawy wyżej ustalony stan faktyczny nie budzi wątpliwości, iż oskarżony ponosi winę za owo zachowanie w rozumieniu art. 415 k.c. Do tego poziom tej winy należy upatrywać blisko kategorii culpa maxima. Kolejno nie ulega wątpliwości, że zachowanie G. S. wywołało u pokrzywdzonych cierpienie w postaci strachu o własne życie wynikającego z rażącego pogwałcenia jej podstawowych dóbr osobistych takich jak cześć, dobre imię, wolność. Tutaj należy podkreślić, iż środek kompensacyjny nie może przybrać jedynie symbolicznego charakteru. Przeciwnie jak sama nazwa wskazuje powinien w sposób pełny kompensować krzywdę wyrządzoną przestępstwem, W odniesieniu do owej krzywdy należy zaznaczyć, że pokrzywdzeni byli dwukrotnie adresatami gróźb karalnych, które wywołały w nich stan szczególnej obawy, co wyraziło się w zawiadomieniu policji w dniu 21 marca 2021 roku. Do tego oskarżony stosował groźby za pośrednictwem osoby małoletniej szczególnie mocno związanej z obydwojgiem

			<p>pokrzywdzonych. Świadkowie zgodnie zeznali także, że owe groźby wywołały w nich istotne reperkusje w postaci permanentnego strachu o siebie i najmłodsze dziecko. Konkludując Sąd Rejonowy uznał, iż biorąc pod uwagę rozmiar cierpień doznanych przez A. B. (1) i A. B. (2) uzasadnia przyznanie im zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości po 1000 złotych na rzecz każdego z nich. Stąd też w punkcie III wyroku Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie po 1000 złotych płatnych na rzecz obydwójga pokrzywdzonych. .</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego</p>			

nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę

Sąd Rejonowy oddalił jako nieprzydatny w tej sprawie i zmierzający do przedłużenia postępowania wniosek dowodowy o przesłuchania w charakterze świadka siostrzeńca A. B. (1). W tym miejscu należy wskazać, że świadek ten mógł mieć wiedzę dotyczącą tylko bezspornej w tej sprawie okoliczności jaką była obecność oskarżonego na myjni samochodowej. Osoba ta nie była obecna przez rozmowę oskarżonego z córką O. S. temu świadkowi także nie relacjonowała owej rozmowy. Do tego przedmiotowy wniosek dowodowy został złożony tuż przed zamknięciem przewodu sądowego, podczas gdy rola owego świadka była opisywana przez A. B. (1) już w trakcie dochodzenia. Nie sposób więc argumentować, że potrzeba przesłuchania tego świadka ujawniła się dopiero 22 listopada. Przypomnieć także należy, że oskarżony jak i jego obrońca mają obowiązek złożenia wniosków dowodowych w terminie 7 dni od doręczenia odpisu aktu oskarżenia,

<p>vide art. 338 § 1 k.p.k. obrońca w swoim wniosku dowodowym uchybił także konieczności wskazania dokładnej tezy dowodowej, jaką poprzez przesłuchanie tego świadka, chciano wykazać w przedmiotowym procesie, przez co owego wniosku dowodowego nie można było poddać kontroli w zakresie chociażby art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k.</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>IV</p>	<p>W punkcie IV wyroku Sąd Rejonowy obciążył oskarżonego G. S. kosztami sądowymi na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu. Zasada ta wysłowiona została w art. 627 k.p.k. i zgodnie z nią oskarżony w przypadku wydania wyroku skazującego jest zobowiązany pokryć koszty procesu karnego. Oczywiście w odniesieniu do kosztów sądowych istnieje możliwość zwolnienia oskarżonego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Niemniej jednak jak stanowi powyższy przepis dla skorzystania z wysłowionego w nim dobrodziejstwa konieczne jest, ażeby przemawiała za tym sytuacja materialna oskarżonego bądź względy</p>	

słuszności. W realiach tego postępowania Sąd Rejonowy uznał, iż brak jest podstaw do odstąpienia od zasady ogólnej rozliczania kosztów procesu. W szczególności za tego rodzaju odstępstwem nie przemawia sytuacja materialna oskarżonego, który jest osobą w sile wieku, w pełni sił, zdolną do wykonywania pracy zarobkowej, wykonującą dobrze opłacany zawód. Do tego należy zważyć, iż czyny przypisane oskarżonemu były niewątpliwie przestępstwami umyślnym, popełnionymi na osobach już wcześniej pokrzywdzonych działaniem oskarżonego. . W związku z powyższym w ocenie Sądu za zwolnieniem oskarżonego G. S. nie przemawiały także względy słuszności. Natomiast sama wysokość kosztów sądowych wynikała wprost z ryczałtowej opłaty od wymierzonej oskarżonemu grzywny – 10 %. Natomiast na pojęcie wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa złożył się ryczałt za doręczenia 2x 20 złotych, pobór karty karnej 2 x 30 złotych. W związku z powyższym w punkcie IV wyroku Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonego G. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100

	złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.	
Podpis		